

forhandle om Lønningsstillæg eller Dyrtidstillæg have kunnet glæde os til, at de gode Aar medførte forhøiede Lønninger, og de for Landet mindre gode Aar atter nogen Nedsættelse i Lønningerne, alt i Følge de gjældende Love. Det er imidlertid det nuværende Ministerium, som fik Rigsdagen til at forlade dette System; det er det nuværende Ministerium, som ved sin Virksomhed og Indflydelse har faaet Rigsdagen til at gaa bort derfra og til at fastsætte bestemte og usforanderlige Lønninger. Naar Følgerne af, at dette System blev forladt, nu synes at vise sig, er det Ministeriet, der først og fremmest maa bære Skylden for, at noget Saadant er kommet tilstede. Dernæst skal jeg for det Ærde oplyse om, at vore Lønningslove stadig have haft en Bestemmelse om, at de skulde revideres hvert femte Aar; men i 1870 fik dette Ministerium ved sine Bestræbelser udvirket, at Lidsfristen for Revisionen udsattes til 10 Aar. En Del af os gjorde, saa vidt vi kunde, Anstregelser derimod, men desværre vare vi den Gang i et Mindretal, og Revisionsfristen 5 Aar blev forandret til 10 Aar. Den høitæredede Minister anførte stadig stærkt og indtrængende, at det var meget uheldigt saa ofte at forhandle om Lønningslovene; man skulde i det Mindste lade 10 Aar gaa hen, inden der kunde være Tale om Forandringer i disse Love; det var allerede ofte nok hvert 10de Aar at komme til at tale om Skigt, og man skulde derfor opgive Lidsfristen 5 Aar. Det er Ministeriets Indflydelse i disse tre Punkter, jeg har nævnt, der er Skyld i, at den Stilling finder Sted, som vi nu have. Det har negtet en Undersøgelse af vort hele Embedsvæsens Lørlighed og Lønninger; det har faaet os til at forlade et System, hvorefter de dyre Aar af sig selv vilde have medført høiere Lønninger for Embedsmændene, og det har faaet Rigsdagen til at forlade den femaarige Revision og at gaa over til en tiaarig, fordi man ikke saa ofte skulde behandle slige Love. Der har altsaa været en fuldstændig principiel Forskjellighed tilstede mellem os og Ministeriet med Hensyn til hele dette Forhold i dets Almindelighed. Det er saaledes givet, at der ikke med Hensyn til Betragtningen af dette Forhold bestaar nogen som helst Overensstemmelse mellem Ministeriet og Folkethinget ved Siden af, at der jo finder en erklæret Mistillid Sted fra dette Things Side i det Hele taget til det nuværende Ministerium. Det er derfor min Mening, at man bør gaa bort fra Behandlingen af dette Lovforslag ved Betdagelsen af en Dagsorden. Jeg vil derfor stille følgende Forslag til en Dagsorden til det ærede Thing: „Da Behandlingen af et Lovforslag som den foreliggende forud for det Lovbesalede Tidspunkt for Lønningslovenes Revision forudsætter et Lidsforhold mellem Ministeriet og Folkethinget, og da et saadant Lidsforhold ikke er tilstede, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg skal overrække den ærede Formand dette Forslag til en Dagsorden.

Formanden: Forhandlingen føres nu om den foreslaaede Aaastand om Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen.

Finantsministeren: Medens jeg finder det naturligt, at Things ærede Medlemmer mellem sig indbyrdes nærmest maa forhandle den Dagsorden, som her er foreslaaet, saa var derimod i den Maade, hvorpaa den blev begrundet, nogle almindeligere Betragtninger, som jeg anser for urigtige, og som tillige knytte sig saa nøie til det foreliggende Lovforslag, men ere satte i Forbindelse paa den anden Side med Dagsordenen, at jeg, ved forsaavidt at indlade mig paa Begrundelsen af Dagsordenen, i Virkeligheden ikke gaar udenfor det Lovforslag, som jeg har havt den Ære at forelægge. Der blev nemlig forsøgt at fremmane en principiel Uoverensstemmelse paa tre Punkter mellem Folkethinget og Regjeringen, hvorimod jeg troede, at det var aldeles klart, at det Forhold, som forelaa, var ganske modsat. Jeg troede, at den hele Sag var bragt frem paa en saadan Maade, at det ikke ret vel skulde kunne lykkes at forrykke det Udgangspunkt, hvorfra Sagen er taget, et Udgangspunkt, hvorved jeg netop har holdt mig til de Resultater, hvortil Regjeringen og Rigsdagen i Overensstemmelse ere komne, og hvorfra jeg betragter, hvilke Kjendtgjæringer der ere indtraadte siden den Tid, da denne Overensstemmelse mellem Regjeringen og Rigsdagen fik sit Udtryk i de af Hans Majestæt stadfæstede Love. Det forekommer mig nemlig, at Forhandlingerne blive aldeles forvirrede, dersom man ikke i de forskellige Sager holder sig til de endelige Resultater, men derimod skyder dem bort og lægger ferlig Vægten paa et eller andet Intermezzo, som kan have fundet Sted under den foregaaende Forhandling, inden man kom til en Afslutning. Der var et Udtryk, som det ærede Medlem gjevtagende brugte og som i sig selv tilstoder en dobbelt Forklaring, skjøndt een Forklaring dog er den nærmest liggende, og hvis man holder sig til den, saa er Udtrykket ikke rigtigt. For nemlig at faae den Uoverensstemmelse paa de tre Punkter frem mellem Ministeriet og Folkethinget blev Ordet Ministeriet brugt paa en værende Maade. Den nærmeste og naturlige Betydning maa jo aabenbart være det nuværende Ministerium; men ærede Medlemmer ville vide, at saa passer Udskilligt af, hvad der blev sagt, ikke. Det vil nemlig erindres, at ikke Lidet af, hvad der blev fremsført, gaar tilbage til et Ministerium, som paa disse Punkter væsentlig har forberedt og forhandlet Sagerne, før dette Ministerium dannebes. Om end den Finantsminister, som væsentlig forhandlede disse Sager paa et tidligere Stadium, var traadt over i det nuværende